

[Svend Heiselberg]

Det er jo et lovforslag, som tidligere har været til behandling her i tinget, og dengang sagde venstre ja, og det vil vi gøre igen. Men man burde måske have overvejet, om ikke det havde været det mest rigtige, om det enkelte rejsebureauelskab havde stillet en kautionsforsikring.

Rahbæk Møller (SF):

Også vedrørende dette lovforslag skal jeg give tilsagn om velvilligt udvalgsarbejde.

Lawaetz (FP):

Fremskridtspartiet gik i 1979 mod denne lovgivning ud fra de grundargumenter, at vi ikke har noget imod garanti, men vi mener, det skal ordnes ved private garantiordninger og forsikringsordninger af hensyn til at skabe en lige konkurrencesituation. Nu sker der ganske enkelt det, som også den konservative ordfører var inde på, at de store og de stabile små kommer til at betale for de mindre stabile. Det kan give en uheldig konkurrenceforvriddning og tillade outsiders at komme ind i branchen.

Der opbygges desuden, mente vi dengang, et nyt maskineri ved lovgivningens hjælp, og det er vel egentlig typisk.

Vi anser det for en overflødig lovgivning, da vi fortsat mener, at man sagtens kunne have lavet det med frivillige ordninger.

Nu vil man efter 2 år tage loven op til revision. Man er berettiget til det, for det står i den første lov. Industriministeren begrundede i 1979, hvorfor garantibeløbet blev fastsat til 100.000 kr. Jeg henviser til Folketingstidende 1978-79, sp. 7332. Nu taler industriministeren flot om en mindre justering, bl. a. under hensyn til den almindelige prisudvikling. Hvis man nærlæser det, er det jo lidt uhyggeligt, hvis der skulle være en stigning på 100 pct. inden for 2 år. Nok har vi inflation, men på andre områder er den dog ikke så slem. Jeg mener altså ikke, at den udtalelse helt kan motivere en fordobling. Her ser vi, hvor farlig en sådan lov i og for sig kan være. Det ruller bare derudad på en måde, så det giver stadig flere omkostninger til dette erhverv.

Forhøjelsen af renten fra 1 pct. til 1,3 pct. har vi intet imod, men ud fra vores principper om, at det er sundest, at virksomhederne klarer sig selv – og folk kan for min skyld

lade være at rejse med de bureauer, der ikke duer – må fremskridtspartiet stemme imod dette lovforslag.

Hahn (CD):

Efter at man i 1979 vedtog loven om en rejsegarantifond – en lov, som skal revideres nu – er omkostningsniveauet for branchen steget betydeligt, alene tidssvarende materiel og ikke mindst oliepriserne. Jeg kan anbefale en forhøjelse af garantikravet fra 100.000 kr. til 200.000 kr., når det drejer sig om flyrejser eller fjernrejser pr. skib, men foregår rejserne pr. bus i Europa, foreslår jeg garantien på de 100.000 kr. bibeholdt. Det vil blive mit ændringsforslag til lovforslagets § 1, punkt 2. Vi ønsker ikke at lukke de små, sunde rejseselskaber. Jeg beder industriministeren tage dette med i den videre behandling.

Jeg har intet at indvende mod de øvrige justeringer i lovforslaget.

Janne Normann (RV):

Vi har tidligere givet tilslutning til lovforslaget, og det gør vi også i dag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ja, så kan det næsten være ligegyldigt, hvad jeg siger, da ministeren nu har sit flertal hjemme, så vidt jeg kan tælle. Alligevel ønsker jeg da, at ministeren også skal vide, hvad vi mener.

Jeg må sige, at denne gang er jeg i alt fald blevet betænkelig ved denne forhøjelse, idet jeg må notere, at den faktisk vil gå ud over de små selskaber. Jeg noterer mig, at man har snakket med de store selskaber, men at man ikke har snakket med de små. Vi er i alt fald bange for, at det vil gå ud over de små selskaber med så stor en stigning i kravet. Så jeg er nødt til at sige til ministeren, at vi ikke kan stemme for lovforslaget, som det foreligger.

Industriministeren (Erling Jensen):

Ikke desto mindre skal jeg takke for en – som hr. Arne Bjerregaard også konstaterede – altovervejende positiv behandling og gøre mig nogle forhåbninger om, at jeg, også for så vidt angår hr. Arne Bjerregaard og hans parti, kan komme et stykke vej videre i udvalgsarbejdet.